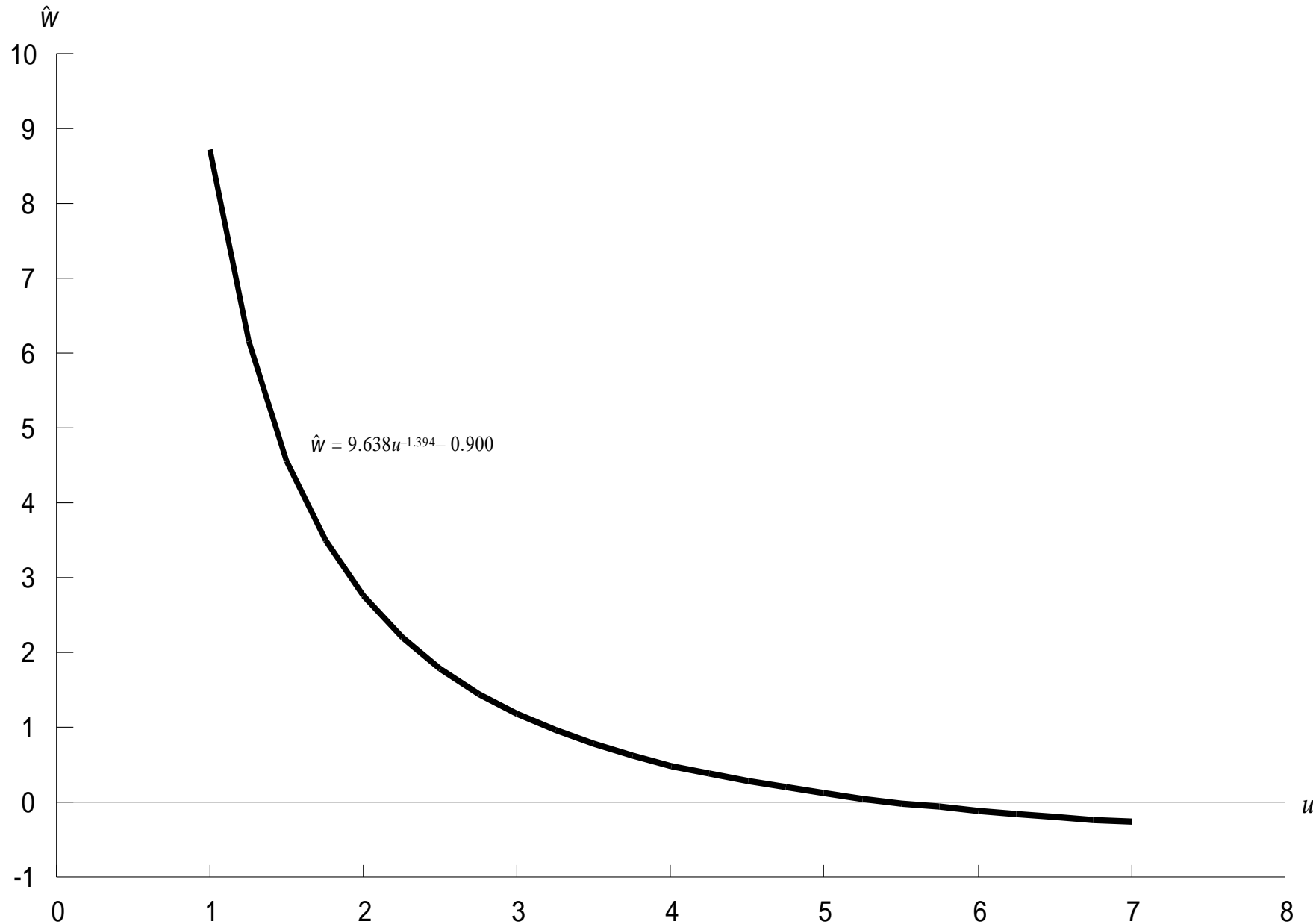

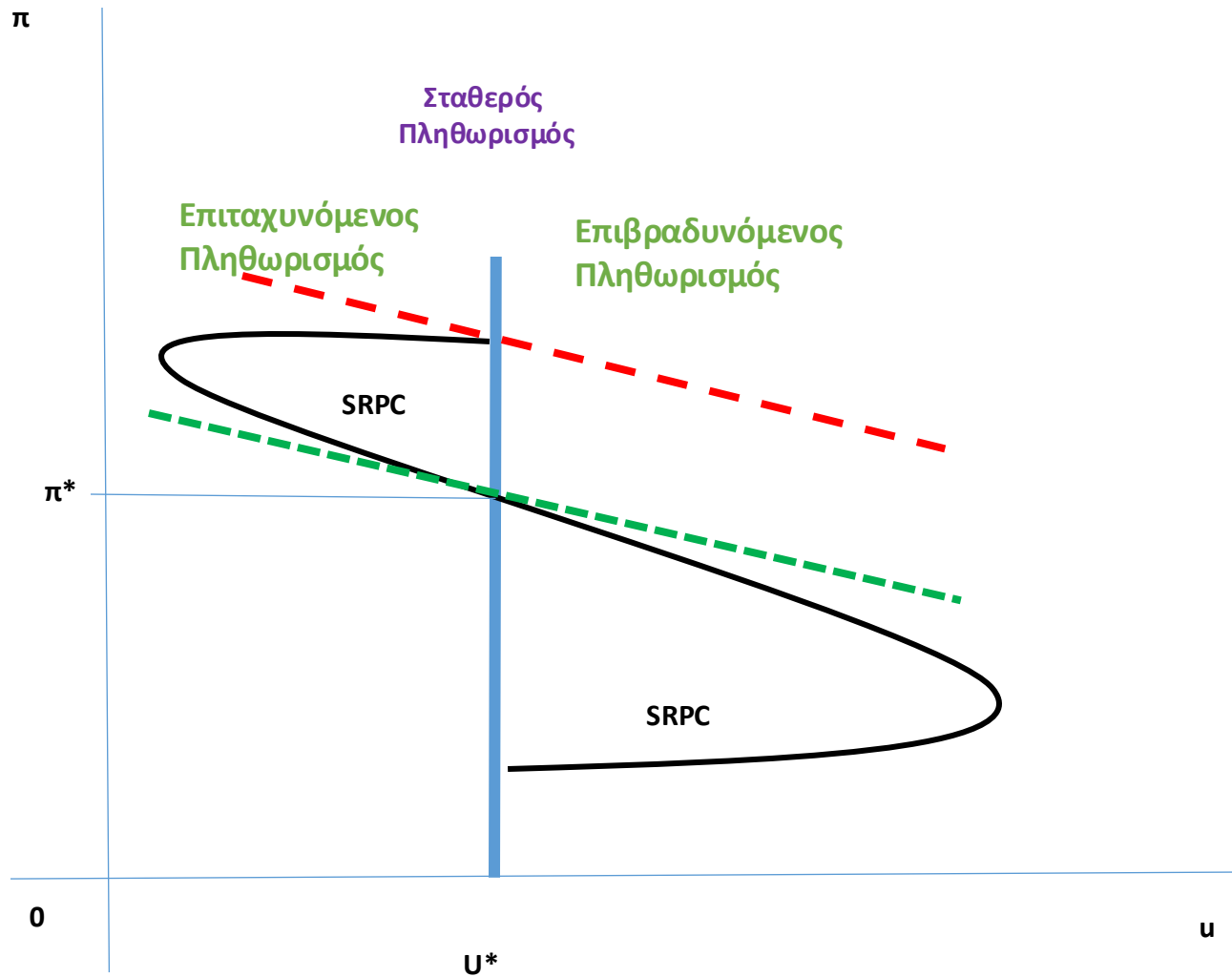
Η Καμπύλη Phillips

Ο Alban W. Phillips (1914-1975) στο άρθρο του (1958) εξέτασε δεδομένα χρονοσειρών του % **ανεργίας** και του **ρυθμού μεταβολής του ονομαστικού μισθού** στο ΗΒ για μια περίοδο **1861 - 1957**.

Η ιδέα ήταν «αν τα στατιστικά στοιχεία **υποστηρίζουν την υπόθεση** ότι ο **ρυθμός μεταβολής του ονομαστικού μισθού** στο ΗΒ μπορεί να εξηγηθεί από το **ποσοστό μεταβολής της ανεργίας**.»

Βραχυχρόνια και Μακροχρόνια Καμπύλη Phillips

Friedman (1968): Η αυξημένη με προσδοκίες καμπύλη Phillips:

$$\pi_t - \pi_t^e = -\beta(u_t - u^*)$$

Θέτουμε

$$\pi_t^e = \pi_{t-1} \text{ και } \pi_t - \pi_{t-1} = -\beta(u_t - u^*)$$

Οι Παπαδήμος και Modigliani (1975) εισαγάγουν την NAIRU

$$MV \equiv PQ$$

M = προσφορά χρήματος

V = ταχύτητα κυκλοφορίας

P = Επίπεδο τιμών

Q = Πραγματικό ΑΕΠ

Ταυτοτική σχέση: σύνολο αγορών = σύνολο πωλήσεων

Για να γίνει προσδιοριστική χρειαζόμαστε να θεωρήσουμε κάποιες μεταβλητές σταθερές.

Γι' αυτό στην ποσοτική θεωρία χρήματος (ΠΘΧ) οι Μονεταριστές επιλέγουν την $V = \bar{V}$ (λόγω θεσμών και συνηθειών πληρωμών), οπότε μεταβολές στο M εκδηλώνονται σε μεταβολές του ονομαστικού ΑΕΠ PQ .

Αν $V = \bar{V}$ και $Q = \bar{Q}$ (λόγω της πλήρους απασχόλησης της εργασίας, όποιος θέλει να εργαστεί βρίσκει απασχόληση, επομένως η ανεργία είναι **μόνο** εκούσια και άρα δεν είναι ανεργία), τότε μεταβολές στο M εκδηλώνονται σε μεταβολές του επιπέδου τιμών P , δηλαδή σε πληθωρισμό.

Ο Μονεταρισμός δημοφιλής στα τέλη της δεκαετίας του 1970 και στις αρχές του 1980, ουσιαστικά συνέβαλαν σε αυτό που σήμερα λέγεται νεοφιλελευθερισμός, σύμφωνα με τον οποίο η ελεύθερη λειτουργία της αγοράς λύνει όλα τα οικονομικά προβλήματα τα οποία δημιουργούνται λόγω κρατικής παρέμβασης. Ο ρόλος του κράτους θα πρέπει να περιορίζεται στα απολύτως απαραίτητα με μόνη ίσως παρέμβαση στην προσφορά χρήματος την οποία θα πρέπει να την αυξάνει κατά ένα ποσοστό ίσο με τον ρυθμός αύξησης του ΑΕΠ που για τις ΗΠΑ εκτιμάται στο 3% περίπου.

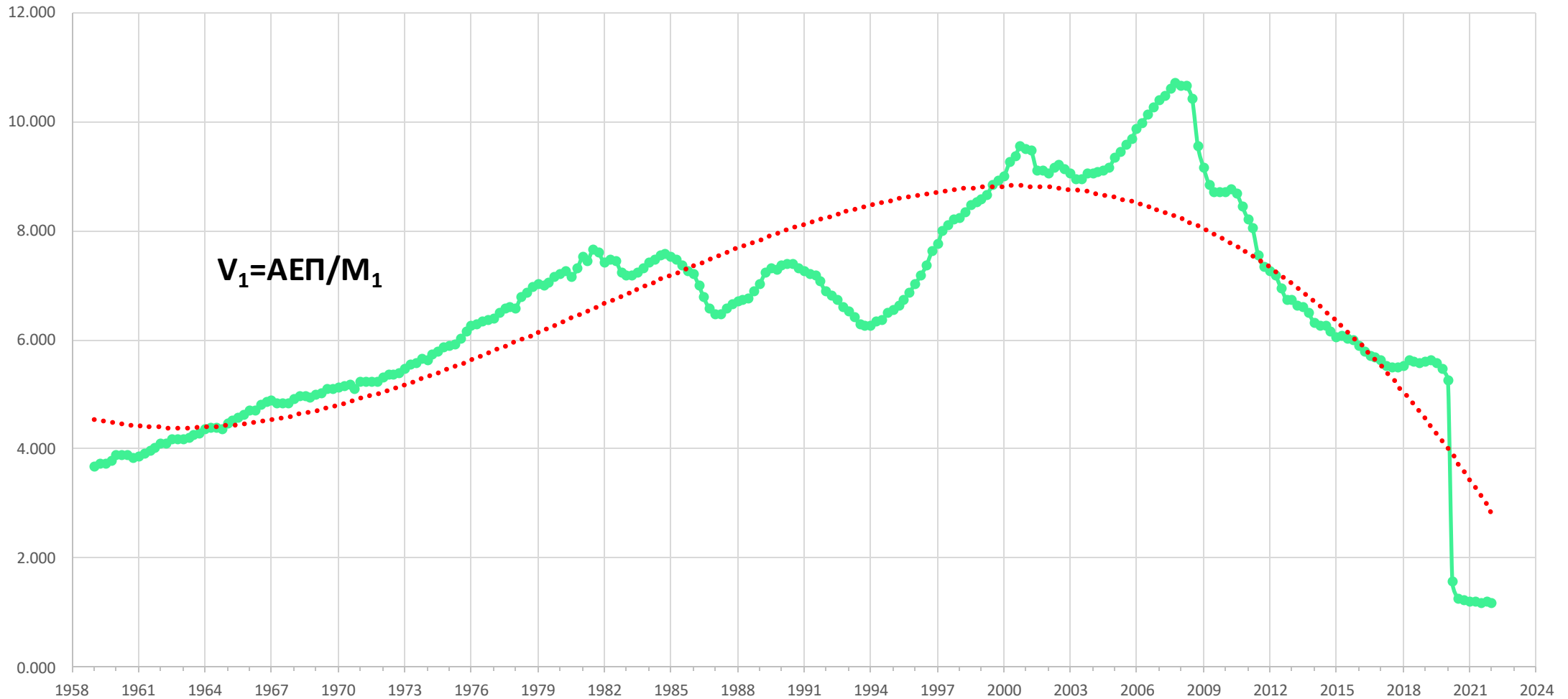
Παρενθετικά, η Αυστριακή σχολή οικονομικής σκέψης και αυτή εντάσσεται στο πνεύμα του νεοφιλελευθερισμού με τη διαφορά ότι δεν θέλει καθόλου την κρατική παρέμβαση, αναγνωρίζει την ύπαρξη ανεργίας την οποία και θεωρεί σταθεροποιητικό παράγοντα. Π.χ. αύξηση της ανεργίας μειώνει τους μισθούς, αυξάνει τα κέρδη ενθαρρύνοντας τις επενδύσεις και οδηγούμαστε στην πλήρη απασχόληση από την οποία απομακρυνθήκαμε λόγω εξωγενών κλονισμών (σοκς).

Η ΠΘΧ διερευνήθηκε περαιτέρω (από τους κεϋνσιανούς οικονομολόγους) για το αν και κατά πόσο η ταχύτητα κυκλοφορίας χρήματος είναι σταθερή. Τα σχήματα που παραθέτουμε δείχνουν ότι δεν ευσταθεί υπόθεση $V = \bar{V}$

Προσφορά Χρήματος με τη Στενή Έννοια, M_1

M_1 : συμπεριλαμβάνει μετρητά, καταθέσεις όψεως και άλλες καταθέσεις άμεσα ρευστοποιήσιμες.

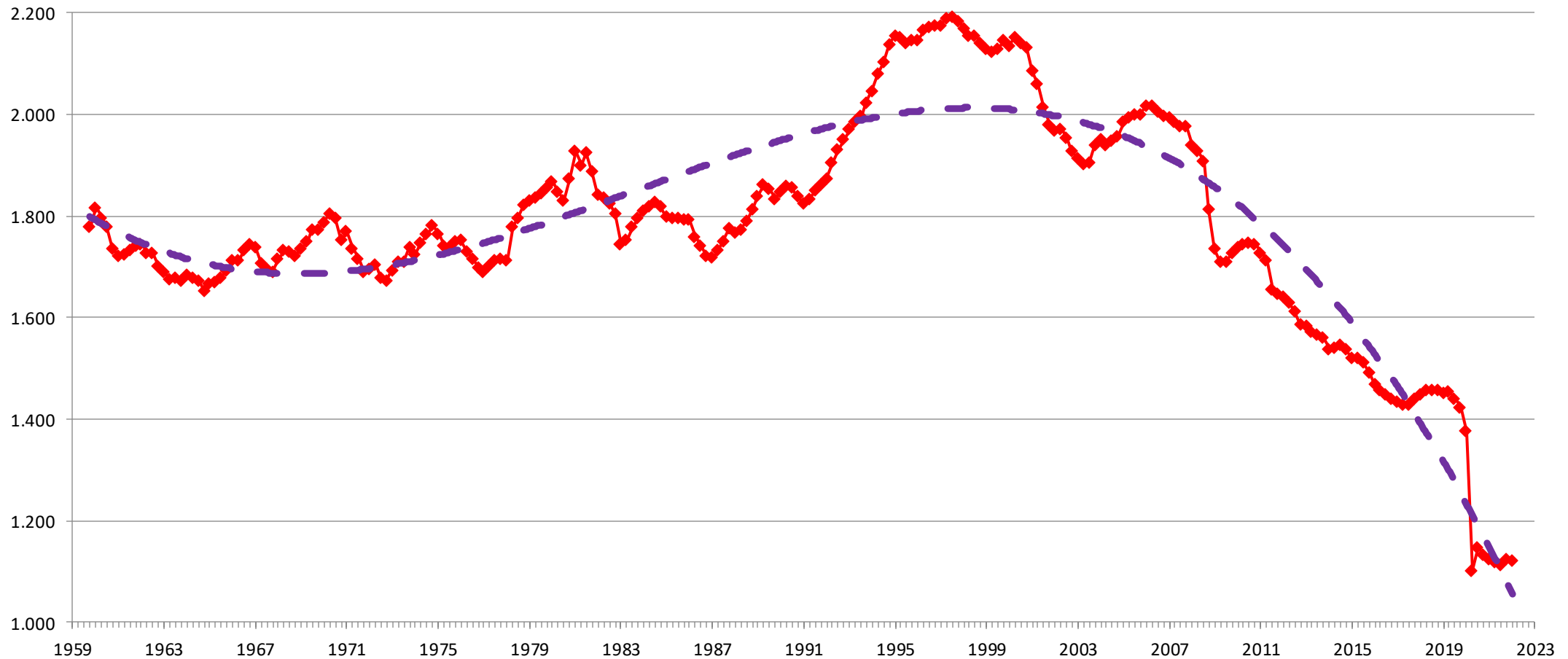
Δεν χρησιμοποιείται **πλέον** στην άσκηση νομισματικής πολιτικής!

Προσφορά Χρήματος με την Ευρεία Έννοια, M₂

M₂: M₁ + πιο μακροχρόνιες καταθέσεις που δεν ρευστοποιούνται τόσο άμεσα, μεταξύ άλλων

Υπό στενή παρακολούθηση στην άσκηση νομισματικής πολιτικής

Κανόνας Taylor

Ο Κανόνας Taylor (1993):

$$i = \pi_{t-1} + 0,02 + 0,5y + 0,5(\pi - 0,02)$$

Όπου

i = επιτόκιο

π = πληθωρισμός

y = λογάριθμος πραγματικού ΑΕΠ μείον ΑΕΠ πλήρους απασχόλησης

ΣΤΟΧΟΣ 2% ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ

αν $\pi > 2\%$ \Rightarrow περιοριστική πολιτική $\Rightarrow i$ αυξάνεται

αν $\pi < 2\%$ \Rightarrow επεκτατική πολιτική $\Rightarrow i$ μειώνεται

Η κεντρικές τράπεζες παρακολουθούν περισσότερο το επιτόκιο

Ἡ Ζήτηση Χρήματος κατά Friedman

$$M_d = f(y_p, w, r_b, r_e, p_e, u)$$

M_d = Ζήτηση χρήματος

Y_p = μόνιμο εισόδημα

w = λόγος του ανθρώπινου προς το μη ανθρώπινο κεφάλαιο

r_b = αποδόσεις ομολόγων

r_e = αποδόσεις μετοχών

P_e = αναμενόμενο επίπεδο τιμών

u = προτιμήσεις

Ἐστω ὅτι ἡ οἰκονομία βρίσκεται σε ἰσορροπία. Ἡ κυβέρνηση εφαρμόζει επεκτατικὴ νομισματικὴ πολιτικὴ (π.χ. πολιτικὴ ανοιχτῆς αγοράς) στὴν προσπάθεια νὰ ἐλέγξει τὴν προσφορὰ χρήματος.

Ἡ τιμὴ των ομολόγων αὐξάνεται => r_b μειώνεται

Οἱ **Κεϋνσιανοί** διατείνονται ὅτι τὰ αποτελέσματα στὴν οἰκονομία εἶναι ἔμμεσα διαμέσου τῆς κατανάλωσης καὶ τῆς ἐπένδυσης. Ἀντιθέτως,

οἱ **Μονεταριστές** υποστηρίζουν ὅτι ἡ κατανάλωση καὶ ἡ ἐπένδυση αὐξάνονται ἄμεσα μέχρι ποῦ οἱ αποδόσεις των περιουσιακῶν στοιχείων νὰ ἐξισώνονται μεταξύ τους.

Ἡ ἰδέα των μονεταριστῶν εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχει στενὸ υποκατάστατο τοῦ χρήματος.

Ο Μονεταριστικός Μηχανισμός

Η παραπάνω ανάλυση μπορεί ναδειχτεί μέσω του νόμου Walras. Έχουμε τρεις αγορές, χρήματος, ομολόγων και προϊόντος

$$(M^d - M^s) + (B^d - B^s) + (Y^d - Y^s) = 0$$

Όπου σε κάθε αγορά (σε παρένθεση) έχουμε την υπερβάλλουσα ζήτηση.

Έστω ότι βρισκόμαστε σε ισορροπία σε όλες τις αγορές και υποθέτουμε μια επεκτατική νομισματική πολιτική που οδηγεί σε αρνητική υπερβάλλουσα ζήτηση στην αγορά χρήματος

$$(M^d - M^s) < 0$$

Σε αυτήν την περίπτωση οι μονεταριστές υποστηρίζουν ότι η αγορά ομολόγων θα εξακολουθεί να μένει σε ισορροπία $(B^d - B^s) = 0$,

Η ιδέα είναι ότι τα δεν υπάρχει κανένας λόγος για τα άτομα να διαθέσουν αυτή την πλεονάζουσα προσφορά χρήματος στην αγορά ομολόγων, και επομένως αυτή η διαφορά θα εμφανίζεται συνολικά ως υπερβάλλουσα ζήτηση για αγαθά, δηλαδή

$$(Y^d - Y^s) > 0$$

Κατά συνέπεια, τα αποθέματα εξαντλούνται και η παραγωγή επεκτείνεται και το ίδιο και η απασχόληση. Αυτός είναι ο λόγος που για τους μονεταριστές η προσφορά χρήματος επηρεάζει την οικονομία άμεσα μέσω της αύξησης της ζήτησης καταναλωτικών αγαθών και όχι έμμεσα μέσω του επιτοκίου και των επενδύσεων, όπως για παράδειγμα οι κενσικιστές θα υποστήριζαν.